

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Dobrovolný svazek obcí Boží Voda**, se sídlem Rumburská 53, Liběchov, zast. Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 55 A 80/2020-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2021, č. j. 55 A 80/2020-48, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. 045873/2020/KUSK, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni náhradu nákladů soudních řízení ve výši 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Luděka Šikoly, se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020, č. j. 045873/2020/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Městského úřadu Mělník ze dne 24. 2. 2020, č. j. 1095/ZP/20/NIVI, jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastnicí řízení o žádosti o společné povolení na stavbu vrtané studny na pozemku parc. č. X v k. ú. L. a o povolení k odběru vody z podzemního zdroje.

[2] **Krajský soud** žalobu jako nedůvodnou zamítl; uvedl, že při posuzování možného účastenství žalobkyně v uvedeném společném řízení dle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), bylo třeba zkoumat, zda mohla být žalobkyně stavbou studny přímo dotčena na vlastnickém právu k vodnímu dílu tím, že dojde k negativnímu ovlivnění vodního zdroje Boží Voda, tj. zda mohla realizace povolované studny ovlivnit kvalitu a množství vody ve zdroji Boží

Voda. Správní orgány přitom postupovaly správně, když vycházely z doplněného dokazování (městský úřad tedy nevycházel pouze z vlastního úsudku, jak tvrdila žalobkyně) a posoudily otázku účastenství žalobkyně odděleně od merita společného řízení. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, dle něhož rozhodnutí o schválení stavebního záměru studny a povolení k nakládání s vodami nemohlo ovlivnit vodní zdroj Boží Voda a žalobkyně tak nemohla být tímto rozhodnutím dotčena na svém vlastnickém právu. Vycházel přitom z hydrogeologického posudku, dle něhož nebude při dodržení předpokládaného odebíraného množství podzemní vody a podmínek pro odběr docházet k významnějšímu ovlivnění nejbližších okolních zdrojů podzemní vody, a doplňujícího vyjádření hydrogeologa, z něhož vyplývá, že vzhledem k umístění studny vně ochranných pásem vodního zdroje Boží voda, její vzdálenosti od nich a množství odebírané vody ze studny lze jakékoli negativní ovlivnění kvality a množství podzemní vody v tomto vodním zdroji zcela vyloučit. Krajský soud shodně se správními orgány uvedl, že dostatečná ochrana vodního zdroje vyplývá již z účelu vymezených ochranných pásem, v nichž je obdobná činnost zakázána, přičemž předmětná studna se nachází 53,5 m od hranice ochranného pásma II. stupně, tj. nikoli v jeho těsné blízkosti; navíc je nutné zohlednit též proudění podzemní vody, které dle hydrogeologického posudku směřuje od vodního zdroje Boží Voda směrem k předmětné studni, tudíž jej tato nemůže ovlivnit. Dle krajského soudu pouhá „blízkost“ povolované stavby od hranice ochranného pásma sama o sobě nezakládá důvodnou pochybnost o ovlivnění vodního zdroje. Ohledně namítaného vlivu použití rotačně-příklepové technologie při provádění vrtu na vodní zdroj krajský soud podotkl, že průzkumný vrt již byl proveden (což zákon nezakazuje) a další práce tohoto charakteru nejsou předpokládány, tudíž lze takový zásah vyloučit. Krajský soud rovněž zdůraznil, že vyjádření žalobkyně zpracovala osoba specializovaná na vodohospodářské stavby, nikoli v oboru hydrogeologie zabývajícím se průzkumem podzemních vod; navíc předložené vyjádření žalobkyně nereaguje přímo na hydrogeologický posudek a projektovou dokumentaci, nýbrž pouze na oznámení o zahájení řízení. Neposkytnutí kopie dokumentů správním orgánem k žádosti podané po vydání jeho rozhodnutí nemohlo mít dle krajského soudu vliv na zákonnost rozhodnutí městského úřadu; žalobkyně se k nim nadto podrobněji nevyjádřila ani v žalobě, ačkoli již obdržela kopii hydrogeologického posudku a mohla nahlížet do soudního spisu. Námitku žalobkyně, dle níž se domáhala účastenství z důvodu ochrany veřejného zájmu, pak krajský soud označil za opožděnou, jelikož nebyla předložena již v průběhu správního řízení. Dle krajského soudu bylo prokázáno, že nedojde k ovlivnění vodního zdroje Boží Voda.

[3] V **kasační stížnosti** žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka předně brojí proti závěru krajského soudu, že nemůže dojít k ovlivnění vodního zdroje Boží Voda. Zdůrazňuje, že předložila posudek znalce, dle něhož jednoznačně může dojít k negativnímu ovlivnění tohoto vodního zdroje, čímž byla splněna podmínka účastnice řízení dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Krajský soud shodně se správními orgány nevzal předložený znalecký posudek v potaz jako odborný podklad k rozhodnutí o účastenství stěžovatelky v předmětném řízení, když dal přednost vyjádření hydrogeologa, dle něhož se stavba nachází vně ochranných pásem vodního zdroje, která zajišťují dostatečnou ochranu vydatnosti a kvality vodního zdroje. Z posudku znalce předloženého stěžovatelkou přitom plyne, že k negativnímu ovlivnění vodního zdroje může dojít i při umístění studny mimo ochranná pásma; krajský soud tak nemohl

pokračování

na základě prostého protichůdného vyjádření hydrogeologa dospět ke kategorickému odmítnutí možného ovlivnění vodního zdroje Boží Voda.

[4] Stěžovatelka také poukazuje na to, že krajský soud k jí předloženému vyjádření znalce uvedl, že toto nereagovalo na projektovou dokumentaci a hydrogeologický posudek. Stěžovatelka však nemohla nahlížet do správního spisu, jelikož jí nebylo přiznáno postavení účastnice řízení; neměla tak k žádnému z těchto dokumentů přístup, a tudíž na ně ani nemohla reagovat. Odmítnutím přiznání postavení účastnice řízení založené na tom, že tvrzení stěžovatelky nevycházejí z konkrétních údajů o stavbě a její projektové dokumentaci, aniž by jí byl umožněn přístup k těmto dokumentům, postavil správní orgán, potažmo krajský soud, stěžovatelku do bezvýchodné situace. Stěžovatelka odmítá názor krajského soudu, že dotčení jejích práv existuje pouze v teoretické rovině; možné dotčení na svém vlastnickém právu stěžovatelka jednoznačně prokázala. Stěžovatelka přitom o poskytnutí kopie hydrogeologického posudku opakovaně žádala, avšak její žádosti byly po celé správní řízení odmítány s tím, že není účastnicí řízení a nebyl ani prokázán vážný důvod dle § 38 správního řádu; posudek pak stěžovatelce městský úřad poskytl až více než dva měsíce po podání žaloby, ačkoli si musel být vědom nebezpečí z prodlení jak pro stěžovatelku, tak pro stavebníky. O doplňujícím vyjádření hydrogeologa reagujícím na její podání a posudek navíc stěžovatelka vůbec nevěděla.

[5] Stěžovatelka se přiklání k poznatkům krajského soudu, dle nichž by měl správní orgán v pochybnostech osobu tvrdící své účastnictví učinit účastníkem řízení preventivně a dokazování ohledně možného dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení. Pokud však správní orgán shledá, že je možné dotčení práv tvrzeného účastníka sporné a přistoupí k dokazování, zda subjekt splňuje podmínky § 27 odst. 2 správního řádu, měl by se při tomto dokazování řídit základními zásadami správního práva (zejm. v § 3, § 7 a § 4 odst. 4 správního řádu), což v řešeném případě dle názoru stěžovatelky neučinil. Odepřením přístupu k podkladům jí totiž znemožnil se relevantně a kvalifikovaně vyjádřit k možnému dotčení na jejích právech ani reagovat na doplňující vyjádření hydrogeologa, a naopak stavebníkům poskytl širokou možnost reagovat na tvrzení stěžovatelky, čímž stavebníky před stěžovatelkou neodůvodněně upřednostnil. Správní orgán tudíž stavebníkům umožnil širší prostor pro uplatnění jejich práv než stěžovatelce. Krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit pro nesprávné zjištění a vyhodnocení skutkového stavu a porušení ustanovení o správním řízení, tj. pro vady v předcházejícím řízení. Stěžovatelka se vymezuje proti závěru krajského soudu, dle něhož neposkytnutí kopie podkladů k žádosti stěžovatelky nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného; naopak, právě tato skutečnost je zcela zásadní ve vztahu k důvodům, pro které správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatelka nemůže být na svých právech dotčena. Stěžovatelka také rozporuje závěr krajského soudu, dle něhož nerozvinula svoji argumentaci v řízení před soudem, ačkoli již měla hydrogeologický posudek k dispozici. Stěžovatelka zdůrazňuje, že úkolem krajského soudu je vyhodnocení zákonnosti správního rozhodnutí a to, zda správní řízení netrpělo vadami, nikoli odborné posouzení, zda předmětnou stavbou mohlo dojít k zásahu do práv stěžovatelky, a zda jí tedy náleží postavení účastníka řízení. Krajský soud měl přitom dle stěžovatelky vycházet ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

[6] Dle stěžovatelky krajský soud nepostupoval správně, když zamítl její návrh na výslech znalce, jenž zpracoval stěžovatelkou předložený posudek, s tím, že stěžovatelka nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které by výsledkem měly být prokázány.

Stěžovatelka naopak svůj návrh řádně odůvodnila nutností objasnit důvody a relevanci protichůdných závěrů obou odborných vyjádření obsažených ve spisu, na jejichž základě vydaly správní orgány svá rozhodnutí. Krajský soud tedy dle stěžovatelky nezjistil dostatečně skutkový stav a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Pochybení krajského soudu stěžovatelka spatřuje taktéž v oddělení ochrany veřejného zájmu od ochrany práv stěžovatelky; vzhledem k tomu, že je stěžovatelka dodavatelem pitné vody pro 3,5 tisíce obyvatel 4 obcí, ochrana jejího vlastnického práva a práva k vodnímu zdroji se zjevně nerozlučně prolíná s veřejným zájmem na zachování kvality a kvantity odebírané vody. Dle stěžovatelky tak nemůže obstát závěr krajského soudu, dle něhož žalobní bod ochrany veřejného zájmu není včasným žalobním bodem. Skutečnost, že stěžovatelka je vlastníkem vodního díla a provozovatelkou vodovodu pro veřejnou potřebu, dle jejího názoru zcela jasně implikuje závěr, že zájem stěžovatelky na ochranu jakosti a vydatnosti vodního zdroje je současně zájmem veřejným; nejedná se o dodatečné tvrzení jiného důvodu zakládajícího právo stěžovatelky na postavení účastníka řízení, ale je s původním odůvodněním dotčení stěžovatelky nerozlučně spjato. Krajský soud však tuto námitku nevypořádal dostatečně.

[7] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že vzdálenost pozemku plánované studny a pozemku, na němž se nachází vodovodní zařízení stěžovatelky, je celkem 953,43 m, tudíž jej nepovažuje za sousedící. Dále tvrdí, že stěžovatelka nemá povolení k nakládání s vodami, když vlastnictví vodovodu není oprávněním k odběru podzemních vod. Účastníkem řízení o povolení předmětné studny by dle žalovaného mohl být pouze držitel povolení k nakládání s podzemními vodami ze zdroje Boží voda, pokud by mohl být přímo ohrožen na právu na odběr podzemních vod. Ohledně namítaných vad správního řízení žalovaný tvrdí, že není sporu o tom, co krajský soud uvedl v bodu 16. rozsudku popisující závěry doplnění hydrogeologického posudku, dle nichž ochranná pásma vodní zdroj chrání dostatečně, ovlivnění zdroje Boží Voda je zcela vyloučeno a není tedy pochyb o neúčastenství stěžovatelky. Skutečnost, že správní orgány vzaly v potaz hydrogeologický posudek včetně jeho doplnění, není vadou řízení. Stěžovatelka napadá zjištěný stav v meritu věci, avšak jí se týká pouze otázka možného dotčení jejích práv, které nebylo ani zjištěno, ani prokázáno. K námitce ohrožení veřejného zájmu žalovaný tvrdí, že nebyla součástí žaloby, přičemž k dalším rozšířením žalobních bodů po uplynutí lhůty k podání žaloby již soud nepřihlíží. Tvrzení stěžovatelky o ochraně zájmů jejího člena, města Liběchov označuje žalovaný rovněž za opožděné a zároveň bezpředmětné, jelikož město Liběchov samo bylo účastníkem řízení, mohlo podávat námitky a rovněž bylo objednatelem posudku předloženého stěžovatelkou, tudíž mu mohlo z titulu svého účastenství poskytnout veškeré podklady ze spisu. Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu o nedůvodnosti žaloby a požaduje náhradu nákladů řízení jak za řízení o kasační stížnosti, tak za řízení před krajským soudem, což vyvozuje z § 60 a § 77 odst. 2 s. ř. s.

[8] Stěžovatelka se v **replíce** vymezuje proti nepravdivým tvrzením uvedeným ve vyjádření žalovaného, především proti tomu, že nedisponuje povolením k nakládání s podzemními vodami, k čemuž jako důkaz společně s replikou zaslala rozhodnutí městského úřadu o jejím povolení k nakládání s podzemními vodami. Veškerou související argumentaci žalovaného o nemožnosti dotčení jejích práv povolovanou studnou tak stěžovatelka považuje za zcela lichou, a to obzvláště v situaci, kdy sám žalovaný uvedl, že držitel povolení k nakládání s vodami by mohl být dotčen na svých právech a mohl by tak být i účastníkem řízení. Stěžovatelka také důrazně odmítá a považuje za irrelevantní tvrzení

pokračování

žalovaného o možnosti získání podkladů od města Liběchov. Stěžovatelka namítá porušení svých vlastních procesních práv, neboť byly splněny zákonné podmínky k tomu, aby byla účastnicí řízení, a jakékoli dovozování, že měl stěžovatelce poskytnout podklady jiný účastník předmětného řízení, protože jde o do jisté míry propojené osoby, je naprosto nepřijatelné, zvláště v situaci, kdy jde o subjekty veřejného práva. Tvrzení žalovaného o tom, že město Liběchov musí nést následky svého jednání, je dle stěžovatelky taktéž zcela nepřiléhavé, jelikož není účastníkem tohoto řízení.

[9] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil tuto námitku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud dostatečně nezjistil skutkový stav, když jako neodůvodněný zamítl návrh stěžovatelky na výslech znalce, ačkoli jej stěžovatelka řádně odůvodnila. Nepřezkoumatelný je rozsudek krajského soudu dle stěžovatelky taktéž proto, že se dostatečně nevypořádal s námitkou, dle níž argumentace ochranou veřejného zájmu není dodatečným (a tedy opožděným) tvrzením jiného důvodu zakládajícího právo stěžovatelky na postavení účastníka řízení, nýbrž je nerozlučně spjata s ochranou vlastnického práva stěžovatelky.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným; krajský soud se srozumitelným způsobem vypořádal s veškerými námitkami uplatněnými v žalobě a náležitě vyložil, z jakého skutkového a právního stavu vycházel a své závěry náležitě a dostačujícím způsobem odůvodnil. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (ratio decidendi), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Co se týče návrhu na výslech, krajský soud nemá povinnost provést navržené důkazy a v daném případě krajský soud svůj postup odůvodnil, tudíž zde nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti. Ve vztahu k argumentu ochrany veřejného zájmu krajský soud zřetelně vyložil, že se stěžovatelka domáhala svého účastenství pouze na základě svého vlastnického práva dle § 94k písm. e) stavebního zákona, pročez se v řízení před soudem nelze domáhat účastenství na základě jiného důvodu, což lze rovněž považovat za přezkoumatelnou myšlenkovou konstrukci; jiná je otázka, zda z hlediska zákona ob stojí.

[13] V dané věci je stěžejní posouzení otázky, zda mohlo být vlastnické právo stěžovatelky přímo dotčeno, a mělo jí tedy být přiznáno postavení účastnice řízení.

[14] Studna jako otevřená stavba přímo zasahuje do systému podzemních vod. Ovlivnění zdrojů pitných vod na sousedních pozemcích proto nelze vyloučit. Stanovení ochranného pásma vodního zdroje má vzhledem k potřebné vymahatelnosti dostatečné ochrany vodního zdroje za následek presumpci dotčení tohoto vodního zdroje jakýmkoliv stavebním záměrem na jeho vymezeném území. V situaci, kdy se plánovaná stavba studny nenachází přímo v ochranném pásmu vodního zdroje, ale na pozemku s ním sousedícím, by se dle Nejvyššího správního soudu měl hydrogeologický posudek možnými dopady výslovně zabývat. Ochranná pásma vodního zdroje by sice měla být vymezena tak, aby poskytovala dostatečnou ochranu vodního zdroje, avšak jimi poskytovaná ochrana je jakýsi „přísný“ stupeň ochrany, neboť uvnitř hranic ochranného pásma je jakákoli činnost, jež by mohla ohrozit vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, zákonem výslovně zakázána (§ 30 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon (dále jen „vodní zákon“)). Jistě si proto lze představit existenci dalších sousedních oblastí, v nichž by měla být obdobná činnost sledována a případně podle konkrétní potence ohrožení vodního zdroje v individuálních případech omezena v méně přísném režimu, avšak stále dbajícím na širší obecnou ochranu vodního zdroje, která již není kodifikována formou opatření obecné povahy s všeobecnou platností, ale je posuzována dle okolností jednotlivých záměrů.

[15] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že při umisťování stavebního záměru mimo ochranné pásmo vodního zdroje nelze *a priori* vyloučit dotčení daného vodního zdroje, jemuž náleží blízké ochranné pásmo, s tím, že ochranné pásmo poskytuje dostatečnou ochranu. Ochranná pásma vodního zdroje jsou sice vymezována tak, aby vodní zdroj chránila co nejlépe, avšak možnosti ovlivnění proudění či vydatnosti podzemních vod jsou velmi rozsáhlé a nepředvídatelné. Posouzení možných vlivů pak zejména musí být provedeno odborně způsobilou osobou. Krajský soud nemohl dle vlastní úvahy určit, zda se jedná o blízkou vzdálenost, či nikoli, a zda mohlo dojít k ovlivnění vodního zdroje, neboť k tomu nemá odborné znalosti. Hydrogeologický posudek předložený žadateli přitom obsahuje pouze tvrzení, dle něhož se *významnější* ovlivnění okolních hydrogeologických poměrů nepředpokládá. K vodnímu zdroji Boží Voda a jeho ochranným pásmům sousedícím s pozemkem, na němž byla umisťována stavba studny, se posudek vůbec nevyjadřuje. Bez dostatečně konkrétního a podrobného vyjádření hydrogeologa nelze činit žádné závěry. Takové vyjádření však ve správním spisu absentuje.

[16] Městský úřad sice po obdržení odborného vyjádření od stěžovatelky vyzval žadatele k doplnění dodatku hydrogeologického posudku ve smyslu vyjádření stěžovatelky, dle něhož se posudek měl zabývat právě blízkostí ochranného pásma vodního zdroje, obsahovat zakres a zejména vyjasnit dopad nové studny na stávající vodní zdroj. Tento dodatek však nebyl nikdy zpracován a žadatelé úřadu předložili pouze strohou odpověď hydrogeologa na vyjádření stěžovatelky, v níž v několika větách bez jakéhokoli vysvětlení popřel možnost dopadu stavby studny na vodní zdroj Boží Voda s odkazem na velikost plánovaného odběru vody, pozici studny a především na to, že dostatečnou ochranu vodnímu zdroji poskytují jeho ochranná pásma. Jakékoli další prokazování, zda studna neovlivní stávající vodní zdroj, nepovažoval hydrogeolog za potřebné. Svá tvrzení však znalec žádným způsobem neodůvodnil ani nekonkretizoval; závěry zde uvedené proto lze označit za zcela nepodložené a rozhodně je není možné považovat za dostatečné. Městský úřad se s touto emocionálně zabarvenou odpovědí spokojil a netrval dále na doložení

pokračování

dodatku hydrogeologického posudku, jak žadatelům sám výzvou uložil, ačkoli žadateli předložená odpověď nepřinesla žádné odborné poznatky. V takovém postupu městského úřadu lze shledat zásadní procesní vadu, jelikož žadatelé nesplnili městským úřadem uložené podmínky, městský úřad si utvořil názor na základě neodůvodněného tvrzení hydrogeologa a na jeho základě také odmítl stěžovatelce přiznat postavení účastnice řízení. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelný; jedná se o vadu řízení před správním orgánem, jež má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí, a krajský soud jej měl pro tuto vadu zrušit. Na základě všech informací shromážděných ve spisu nelze ovlivnění vodního zdroje Boží Voda zcela vyloučit, pročez si měl správní orgán buďto opatřit více podkladů, resp. měl stěžovatelce přiznat účastenství v řízení. Krajský soud pak vyvodil závěry, jež neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu, pročez zatížil svůj rozsudek nezákonností.

[17] Rozsudek krajského soudu lze označit za nesprávný rovněž v souvislosti s tvrzením o tom, že předložené vyjádření stěžovatelky nereagovalo přímo na hydrogeologický posudek a projektovou dokumentaci, zvláště v situaci, kdy krajský soud věděl, že stěžovatelka nebyla účastnicí řízení a neměla k podkladům rozhodnutí přístup. Stěžovatelka se tudíž k těmto dokumentům nemohla vyjádřit a nemohlo je zohledňovat ani stěžovatelkou doložené odborné vyjádření. Správní orgán prvního stupně rozhodl o stěžovatelčině neúčastenství bez jakéhokoli předchozího úkonu směrem k ní, navíc v tentýž den, kdy schválil stavební záměr studny. Nedostatečné odůvodnění žádosti stěžovatelky vzhledem k podkladům ve spisu ostatně netvrdil ani odvolací správní orgán. Stěžovatelka se domáhala poskytnutí kopie podkladů rozhodnutí ihned, jakmile se z rozhodnutí správního orgánu druhého stupně dozvěděla, na základě jakých podkladů rozhodoval, tudíž její postoj nelze označit za pasivní. Správní orgány nemají povinnost poskytnout podklady rozhodnutí osobám, jimž nebylo přiznáno postavení účastníka řízení, nebo k tomu neprokázaly závažný právní zájem, avšak v situaci, kdy jsou některé podklady v rozhodnutí zmiňovány, by k nim měla mít daná osoba možný přístup. Jejich neposkytnutí stěžovatelce však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, zvláště pokud o ně sama žádala až po obdržení druhostupňového rozhodnutí. Další požadavek krajského soudu, že měla stěžovatelka svoji argumentaci ve vztahu k podkladům rozhodnutí rozvést v žalobě, je rovněž zcela nemístný. Městský úřad stěžovatelce poskytl hydrogeologický posudek (nikoli už odpověď hydrogeologa na výzvu městského úřadu, kterou správní orgány rovněž označují jako posudek) po opakovaných žádostech až po uplynutí lhůty k podání žaloby, tudíž stěžovatelka ani nové argumenty předestírat nemohla, neboť by byly podány opožděně. Krajský soud navíc oprávněnost požadavku stěžovatelky na účastenství ani nemohl samostatně posuzovat na základě nových tvrzení, nýbrž jeho úkolem bylo vyhodnotit zákonnost posouzení provedeného správními orgány.

[18] Veřejnou potřebu obyvatel z obcí, kam stěžovatelka dodává vodu, a obavu o ohrožení množství a kvality jimi odebírané vody ze zdroje Boží Voda, vyjádřila stěžovatelka již ve svém prvním podání ve stavebním a povolovacím řízení, tj. v žádosti o přiznání postavení účastníka řízení, potažmo též v následně předloženém odborném posudku. Námitku tedy nelze považovat za opožděnou, jak ji označil krajský soud. Ochranu veřejného zájmu však v účastenství zastupuje zejména obec, na jejímž území se záměr nachází, a to na základě § 94k písm. b) stavebního zákona, dle něhož se stěžovatelka účastenství domáhat nemohla, tudíž lze její námitku ochrany veřejného zájmu jakožto osoby sdružující obce odebírající vodu z vodního zdroje Boží Voda zahrnout pod právo na

ochranu jejího vlastnického práva. Nejedná se tedy o námitku opožděnou, ale ani samostatnou námitku, jež by mohla mít při posuzování účastenství další váhu.

[19] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonným; dospěl k závěru, že bylo na místě zrušit rozhodnutí žalovaného již v řízení o žalobě, protože současně s napadeným rozsudkem zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.); v něm je žalovaný vázán názorem výše vysloveným.

[20] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který ve věci rozhodl, proto je povinen rozhodnout rovněž o celkových nákladech soudního řízení. O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. dle konečného úspěchu ve věci.

[21] V řízení před krajským soudem byla stěžovatelka zastoupena advokátem. Náhrada nákladů spočívá v nákladech zastoupení a v úhradě soudního poplatku za žalobu. Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli náklady řízení odpovídající odměně jejího právního zástupce v souladu s vyhl. č. 177/ 1996 Sb., advokátní tarif odměnu za tři úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu; tj. převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před soudem], tj. 9300 Kč a dále 3 x 300 Kč paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 10 200 Kč. K této částce náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč.

[22] V řízení před Nejvyšším správním soudem se přiznává stěžovateli náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení sestávající z odměny za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč; k této částce náleží zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost 5000 Kč.

[23] Právní zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem DPH; žalovaný je proto povinen uhradit stěžovateli náhradu nákladů soudních řízení ve výši 13 600 + 2856 DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 16 456 Kč + 8000, tj. celkem 24 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Lud'ka Šikoly, se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu